

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118209475
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2118209475.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobkyne: A. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., K. XX/XX, proti žalovanému: O. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., K. XXXX/X, právne zast.: Marián Galbavý advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Trnava, Kapitulská 6, IČO: 51 436 108, o zaplatenie 3.194,94 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29. júla 2020, č.k. 12C/81/2018-245, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.194,94 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 451 ods. 1, 2, § 454, § 456, § 458 ods. 1, § 488 a § 489 Občianskeho zákonníka, vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žaloba žalobkyne o zaplatenie 3.194,94 Eur bola podaná dôvodne v celom rozsahu. Žalobkyňa žalobu zdôvodnila tým, že v období od mája 2016 do januára 2018 za žalovaného zo svojich účtov uhradila splátky jeho úveru v celkovej výške 3.194,94 Eur, v septembri 2018 požiadala Slovenskú sporiteľňu, a. s. o vrátenie zaplatených splátok úveru za žalovaného, na čo ju banka odkázala na riešenie veci priamo so žalovaným, ktorého preto vyzvala listom zo dňa 16. 11. 2018 na vrátenie dlžnej sumy, ale márne. Žalovaný sa bránil tým, že suma 3.194,94 Eur bola banke uhradená v skutočnosti z jeho peňazí, ktoré v apríli 2016 dal za týmto účelom MUDr. P. Q., v tom čase jeho manželke (dcére žalobkyne) a to celkom v sume 6.000 Eur. Splátky za úver v sume 3.194,94 Eur boli teda platené z jeho finančných prostriedkov, ktoré si žalobkyňa (v tej dobe svokra) neoprávnene vkladala na osobný účet a následne z neho uhrádzala mesačné splátky za úver. Žalobkyňa tvrdenia žalovaného poprela, uviedla, že nie je pravdou, že v apríli 2016 dal manželke sumu 6.000 Eur na splácanie úveru a nie je pravdou, že by používala cudzie finančné prostriedky na splácanie úveru žalovaného, keďže tieto uhrádzala zo svojich vlastných finančných prostriedkov a to z jej celoživotných úspor. Uviedla, že žalovaný už v apríli 2016 bol hospitalizovaný v psychiatrickej liečebni, teda nemohol nikomu žiadne finančné prostriedky dávať. Žalovaný zotrával na svojich tvrdeniach, uviedol, že v tom čase žili s manželkou v spoločnej domácnosti, nemal dôvod nedôverovať manželke pri odovzdaní väčšej sumy peňazí, ktorá o splácaní spotrebného úveru použitého pri kúpe nehnuteľnosti vedela a nemal dôvod odovzdávať jej peniaze v hotovosti proti podpisu. Spochybnil úspory žalobkyne, pretože v rokoch 2011 - 2013 prevzala pre seba a jej matku potravinové pomoci určené pre ľudí v hmotnej núdzi.

3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a. s., a žalovaný dňa 04.06.2010 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. 0286409927 na spotrebný úver v sume 15.000 Eur a listom zo dňa 24. 07. 2016 banka upozornila žalovaného na omeškanie s jeho splácaním. Z lekárskeho potvrdenia zo dňa 05.04.2016 je zrejmé, že žalovaný bol odo dňa 04.04.2016 hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení Fakultnej nemocnice Trnava. Žalobkyňa zo svojho účtu vedeného v E., a. s. (otvoreného dňa 15. 06. 2016) a z účtu vedeného vo B., a. s. (otvoreného dňa 23. 11. 1993) vykonala v období od mája 2016 do januára 2018 vykonala viaceré úhrady v prospech úverového účtu žalovaného č. SK02 0900 0000 0002 8640 9927, celkovo vo výške žalovanej sumy. Predžalobnou výzvou zo dňa 16. 11. 2018 požiadala žalovaného o vrátenie uhradených splátok. Svedkyňa MUDr. P. Q. (dcéra žalobkyne) súdu uviedla, že spotrebný úver bol od 4/2016 do 1/2018 platený výhradne jej rodičmi, ktorí jej pomáhali v ťažkej situácii, kedy zostala na všetky podlžnosti sama pre drogovú činnosť žalovaného. Zmluvu o spotrebnom úvere nikdy nevidela, lebo ju mal žalovaný s ostatnými dokladmi uloženú u svojej matky, a nevedela, že úver nebol zobratý počas manželstva, ale pred uzavretím manželstva. So zmluvou o úvere sa oboznámila až po pojednávaní v tejto veci dňa 09.10. 2019, kedy ju žalovaný predložil súdu. Od žalovaného nedostala žiadne peniaze, nakoľko od roku 2015 intenzívne užíval drogy a prístup k jeho účtu nemala. Nie je pravdou, že pred nástupom žalovaného na hospitalizáciu v apríli 2016 jej žalovaný odovzdal finančnú hotovosť v sume 6.000 Eur, žalovaný bol dňa 03.04.2016 v sprievode polície a RZP hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení pre akútny stav psychózy proti svojej vôli a následne bol preložený na liečbu do Pezinka s doporučením ústavného liečenia, ktoré odmietol. Od apríla 2016 dlhy vôbec neplatil a na všetky dlhy zostala sama. Keďže jej nebolo známe, kedy bol úver zobratý, aby sa nedostala do úverového registra, poprosila rodičov o splácanie a keď zistila, kedy bol úver reálne zobratý, jej mama prestala úver platiť. Žalovaný tvrdenia svedkyne popieral. Uviedol tiež, že nakoľko manželka nemala žiadny príjem, všetko financoval on.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné poskytnutie spotrebného úveru žalovanému, a to v dobe pred uzavretím manželstva, spôsob použitia poskytnutého spotrebného úveru, úhrada tohto úveru vo forme splátok z účtov patriacich žalobkyne v období od mája 2016 do januára 2018 vrátane, ani celková výška vykonaných úhrad splátok úveru. Sporná bola otázka, či žalobkyňa vykonala jednotlivé úhrady splátok úveru z peňažných prostriedkov jej patriacich alebo z peňažných prostriedkov patriacich žalovanému, ktoré za týmto účelom odovzdal v tej dobe svojej manželke MUDr. P. Q.. Súd konštatoval, že sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, pri ktorej strany sporu majú hlavnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu a preukázanie svojich tvrdení. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobkyne je plne dôvodná čo do základu i uplatnenej výšky. Súd mal jednoznačne za preukázané, že žalovaný uzavrel dňa 04. 06. 2010 (pred uzavretím manželstva) s bankou úverovú zmluvu, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 15.000 Eur, ktorý peňažný záväzok bol povinný žalovaný ako dlžník splniť. Zmluvnou stranou žalobkyňa nebola, nebola teda povinná dlh žalovaného splácať. Úver v zmysle uzavretej zmluvy riadne a včas nesplácal, z ktorého dôvodu žalobkyňa v období od mája 2016 do januára 2018 uhrádzala jednotlivé splátky úveru v celkovej výške 3.194,94 Eur. Pritom je právne irelevantné, že žalobkyňa uhrádzala splátky úveru v domnienke, že predmetný úver si žalovaný zobral v čase po uzavretí manželstva s jej dcérou, čo vzbudilo u nej obavu z možného zápisu do úverového registra. V zmysle úverovej zmluvy vyplynula povinnosť pre žalovaného ohľadom zaplatenia úveru a zaplatením splátok úveru zo strany žalobkyne došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Dôkazné bremeno ohľadom určitej skutočnosti leží na tej strane sporu, ktorá z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda ide o tú stranu v spore, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. 06. 2010, podľa ktorého dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Žalovaný v tomto prípade dôkazné bremeno neuniesol, keď sa jeho tvrdenie ohľadom odovzdania peňazí manželke za účelom úhrady splátok úveru nepodarilo preukázať. Tvrdenie žalovaného bolo vyvrátené nielen svedeckou výpoveďou a písomným vyjadrením MUDr. P. Q., ktorá prijatie peňažných prostriedkov od žalovaného pred nástupom na jeho hospitalizáciu za účelom úhrady splátok spotrebného úveru dôrazne poprela, pričom súd výpoveď svedkyne vyhodnotil ako dôveryhodnú napriek tomu, že

je dcérou žalobkyne a bývalou manželkou žalovaného, pričom prihladal aj na rozumovú a duševnú úroveň, na okolnosti, ktoré doprevádzali jej vnímanie skutočnosti, o ktorej vypovedá. Súd poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, III. ÚS 276/2014-29 zo dňa 09. 06. 2015, podľa ktorého „spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, keď jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov, majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania.“ Súd mal listinami preukázané, že žalovaný v období od roku 2015 do marca 2016 mal k dispozícii dostatok peňažných prostriedkov tak, aby tieto mohol odovzdať manželke za účelom vykonania úhrad splátok úveru, ale zároveň aj to, že žalobkyňa disponovala dostatočným množstvom peňažných prostriedkov, a to aj pred májom 2016, kedy vykonala prvú úhradu splátky úveru. Rovnako ako na účte žalovaného, tak aj na účte žalobkyne boli v priebehu jednotlivých mesiacov vykonávané viaceré vklady a výbery. Navyše žalobkyňa sa na pojednávaní vyjadrila k svojim príjmom a výdavkom, tiež uviedla, že mala k dispozícii hotovosť a úspory v sume 70.000 Eur, ktorú skutočnosť žalovaný žiadnym spôsobom nerozporoval. Ak žalovaný vo vyjadrení zo dňa 26.05.2020 poukazoval na vklady žalobkyne na účet v hotovosti, ani z jedného vykonaného vkladu nevyplýva, že by malo ísť o peňažné prostriedky poskytnuté žalobkyňi žalovaným. Skutočnosť, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov ani nedošlo mal súd nepriamo preukázané aj z vyjadrenia žalovaného, označeného ako „Vplyv závislosti na rodinu“ (č. I. 112), v ktorom sám žalovaný priznal odklad splátok a používanie peňazí na užívanie návykových látok, tiež psychózy, pod vplyvom ktorých nevedel o realite, keď uvádza, že sa „prebral po mesiaci na psychiatrii v Trnave“. Súd nemohol potom uveriť jeho tvrdeniu, že pred nástupom na hospitalizáciu mal manželke odovzdať hotovosť za účelom úhrady splátok úveru. Na strane žalovaného (dlžníka) došlo teda k bezdôvodnému obohateniu, pretože žalobkyňa za neho plnila, čo podľa práva mal plniť sám, keď v čase plnenia jeho dlh trval, nie je pritom rozhodujúce, či plnenie bolo poskytnuté so súhlasom žalovaného (dlžníka). Nemôže však ísť o situáciu, že by bolo plnené proti jeho vôli, pričom v súdenom prípade žalovaný týmto ani neargumentoval (a teda toto ani nebolo predmetom dokazovania). Z uvedených dôvodov súd považoval žalobu za plne opodstatnenú a priznal žalobkyňi celú žalovanú sumu bezdôvodného obohatenia vychádzajúc z celkovej sumy úhrad 3.194,94 Eur ktorá nebola v konaní ani sporná. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP a plne úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Nesúhlasil so záverom súdu, že výpoveď žalobkyne bola hodnoverná. Súd nemal brať do úvahy ako pravdivý jej argument, že splátky úveru uhrádzala v domnienke, že predmetný úver si žalovaný zobral v čase po uzavretí manželstva s jej dcérou, čo malo u nej vzbudiť obavu z možného zápisu do úverového registra. Súd tiež pochybil, keď sa nezaoberal námietkami žalovaného, čím postupoval v rozpore s ústavnými právami žalovaného na spravodlivý proces. Súd nebral do úvahy jeho výpovede, že žalobkyňa bola pre neho cudzou osobou a preto nemala platiť úver, ktorý bol na meno žalovaného. Dcéra žalobkyne veľmi dobre vedela o aký úver ide, keďže pri kúpe rodinného domu bola dňa 24.11.2010 v SLSP a.s. osobne prítomná, keď tento úver vo výške 15.000 Eur použil žalovaný na kúpu rodinnému domu. Z uvedeného dôvodu počas manželstva brala dcéra žalobkyne za samozrejmé, že tento úver je potrebné splácať. Žalobkyňa sa o uvedené záležitosti vôbec nemala zaujímať, nakoľko sa jej netýkali. Platením úveru žalobkyňou sa jednalo o jej bezdôvodné obohatenie a nie o obohatenie žalovaného, nakoľko žalobkyňa úver platila z prostriedkov, ktoré patrili do BSM. Žalovaný nesúhlasí s názorom súdu, že dôkazné bremeno neunesol z dôvodu, že jeho tvrdenie ohľadom odovzdania peňazí manželke za účelom úhrady splátok úveru sa mu nepodarilo preukázať. To, že súd považoval výpoveď svedkyne MUDr. P. Q. za zásadnú a hodnovernú, považuje odvolateľ za tendenčné, namierené proti jeho osobe. Svedkyňa so žalobkyňou sú vo vzťahu matky s dcérou a žalovaný proti jej vôli podal návrh na rozvod. Súd nesprávne vychádzal z výpovede žalobkyne a predložených záznamov, že žalovaný sa liečil na psychiatrii a že je narušená osobnosť. Na užívanie marihuany ho naviedla sama žalobkyňa s jej dcérou, ktorá je lekárka a aj v rozvodovom konaní sama priznala, že pri ochorení obličiek odporúčala žalovanému aj alternatívnu liečbu, pričom užívanie marihuany žalovaný skúsil až koncom roku 2015. Súd nevzal vôbec do úvahy, že všetky úhrady t.j. úvery, lízingy, dovolenky a ostatné výdavky rodiny do apríla 2016 zabezpečoval iba on, čo jeho bývalá manželka potvrdila aj v konaní o rozvod manželstva. Keďže bývalá manželka mala ako neatestovaná lekárka minimálny príjem, preto všetko financoval žalovaný a z uvedeného dôvodu bolo jeho povinnosťou pred plánovaným liečením odovzdať jej aj peniaze navyše t.j. sumu

6.000 Eur, ktorú jej v apríli 2016 odovzdal. Súd nemal považovať za hodnoverné dôkazy zdravotné záznamy žalovaného, ktoré boli vytrhnuté z kontextu, pričom pripomienky žalovaného súd nebral do úvahy. Žalovaný považoval vyjadrenia a listinné dôkazy predložené svedkyňou za nepravdivé a súd sa s jeho námietkami adekvátne nevysporiadal. Odvolateľ poukazuje na súdne konanie vo veci rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností k maloletému dieťaťu sp.zn. 14P/96/2016, v ktorom sa svedkyňa o žalovanom vyjadrovala pozitívne. Poukazuje tiež na konanie o vyporiadanie BSM vedené pod sp.zn. 20C/16/2018, v ktorom zatiaľ neprebehlo žiadne pojednávanie, bývalá manželka sa však k veci vyjadrila a jej vyjadrenia si odporujú. Poukazuje aj na prebiehajúce súdne konanie o zvýšenie výživného na maloletú pod sp.zn. 31P/69/2018, v ktorom bývalá manželka zdôrazňuje, že iný príjem než 350 Eur brutto nemala ešte aj v roku 2018. Poukazuje tiež na prebiehajúce konanie sp.zn. 21C/24/2019 vo veci určenia neplatnosti kúpnej a darovacej zmluvy o návrhu žalovaného z dôvodu odpredaja, resp. daru motorových vozidiel patriacich do BSM. Poukazuje tiež na to, že matka žalovaného musela podať na bývalú manželku žalovaného a žalobkyňu trestné oznámenie z dôvodu nebezpečného prenasledovania a krivého obvinenia. Z uvedených materiálov je podľa názoru žalovaného vidieť, že svedkyňa sa tak ústne ako aj písomne vždy vyjadruje vo svoj prospech, čo svedčí o tom, že je to klamstvo, nakoľko v mnohom si vyjadrenia svedka odporujú. Pokiaľ by sa súd bol oboznámil s uvedenými materiálmi, nedospel by k záveru, že výpoveď svedka v tomto súdnom konaní je vierohodná. Ďalej odvolateľ dôvodil, že súd nemal brať do úvahy vyjadrenie žalobkyne, že žalovaný absolvoval v minulosti sériu liečení na psychiatrii, bola to nepodložená informácia. To, že žalobkyňa a jej dcéra pripravovali celé liečenie žalovaného v nemocnici v Trnave a na psychiatrii v Pezinku, bolo možné preukázať predložením záznamu z UNB od MUDr. R. V. zo dňa 01.04.2016. Známosť s lekárom využili na to, aby žalovaného v uvedený deň dali previesť na psychiatriu, pričom lekárovi udávali klamstvá. Po prepustení žalovaný odišiel k svojej matke v presvedčení, že po tomto sa už k manželke nikdy nevráti a požiada o rozvod. Tento pôvodný úmysel ale nedodrжал i napriek tomu, že psychiater MUDr. B. ho pred manželkou a jej matkou varoval. Na jeho rady však nedbal, následne ani nie za dva týždne bol v Leopoldove a až vtedy zistil, že tým sledovali vlastný majetkový prospech, t.j. aby celý spoločný majetok zostal bývalej manželke. Nie je tiež pravda, že by žalovaný v konaní nerozporoval tvrdenie žalobkyne o našetrených úsporách okolo 70.000 Eur, keďže vo vyjadrení zo dňa 26.05.2020 tieto úspory spochybnil, ale súd žalobkyňu nevyzval na predloženie dôkazu o jej tvrdení. Žalovaný o vykonštruovanej forme splácania úveru nevedel a keby o tom bol vedel, nebol by s tým súhlasil. Žalovaný nesúhlasí so záverom súdu, že z vkladov v hotovosti na účet žalobkyne nevyplýva, že išlo o peňažné prostriedky poskytnuté jej žalovaným. Pokiaľ by bol súd prvej inštancie vyzval žalobkyňu na dokladovanie svojich údajných úspor v sume 70.000 Eur, bolo by sa preukázalo tvrdenie žalovaného, že jednotlivé vklady v hotovosti na účet žalobkyne boli z peňazí patriacich do BSM, ktoré nechal bývalej manželke, nakoľko žalobkyňa hotovostné vklady nemala z akých údajne našetrených peňazí vložiť. Nesprávny je aj záver súdu, že mal nepriamo dokázané na základe žalovaným napísaného denníka, že nemohol odovzdať bývalej manželke pred hospitalizáciou okrem bežnej hotovosti aj ďalšiu hotovosť na účel splátok úveru. Predložená bola vlastne strana z denníka zo začiatku septembra 2016, čo je opis textu, ktorý napísala dcéra žalobkyne, ktorá mu text odovzdala s tým, aby ho v rámci sedenia opísal a po ukončení liečby sa dožadovala tohto opisu, pričom žalovaný si neuvedomil, čo tým sleduje. Sú tam však obsiahnuté klamstvá, ktoré by sám od seba nebol napísal. Rozsudok súdu je teda nesprávny, nakoľko súd nebral do úvahy, že všetky vyjadrenia žalobkyne a jej dcéry ako svedka sú klamstvá. Navrhol rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu považovala rozhodnutie za správne a navrhla ho potvrdiť. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, naopak, žiadal, aby žalobkyňa dokazovala jeho vyjadrenia, teda mal snahu prenášať dôkazné bremeno na jej osobu, pričom ju znevažoval a osočoval. Žalobkyňa dostatočne výpisom z banky preukázala platenie splátok úveru. Vyjadrenia žalovaného na adresu dcéry žalobkyne o jej evidovaní na úrade práce sú ohováraním a znevažovaním osoby dcéry žalobkyne, ktoré sa vyskytujú v každom podaní a v každom zo súdnych procesov, hoci táto nebola v evidencii na úrade práce, ale pracovala ako lekár vo FN TT Trnava, následne bola na materskej a rodičovskej dovolenke a od septembra 2014 bola zamestnaná v spoločnosti Galenos s.r.o. Piešťany. Žalovaný klame aj ohľadom vyjadrení MUDr. B., čo je v prípade potreby ochotný menovaný lekár dosvedčiť a rovnako sa vyjadrila aj PL B. G., ktorá bola taktiež oslovená. Už z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že nevie vyhodnotiť situáciu, pletie všetky súdne prebiehajúce procesy a jeho vyjadrenia sú nepodložené dôkazmi a nezakladajúce sa na pravde. Skutočnosť, že od 15. roku veku užíva drogy a niekoľkokrát bol hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení, bola pred uzavretím manželstva pred rodinou žalobkyne zatajovaná. Text vyjadrenia, ktoré žalovaný napísal v liečebni vo Veľkom Záluží, je tiež

klamstvo, nakoľko dcéra žalobkyne nebola s ním v liečebni a terapeutických sedení sa nezúčastňovala, tieto doklady odovzdal manželke po príchode z liečebne. Pokiaľ ide o finančný obnos a majetok rodiny žalobkyne, žalobkyňa nemala dôvod zverovať sa žalovanému o týchto otázkach. Upomienky z banky chodili na adresu trvalého pobytu žalovaného, teda k jeho matke, ktorá ich nosila do schránky žalobkyne a na telefonát zo SLSP reagovala tak, že sa majú spojiť so žalobkyňou, ktorej telefónne číslo uviedla. Pokiaľ ide o zdravotný stav žalovaného, v spise sa nachádza lekárska správa, kde v anamnéze sú popisované skutočnosti uvádzané samotným žalovaným a nie žalobkyňou. Žalovaný pred nástupom na hospitalizáciu v sprievode polície bol v stave akútnej psychózy následkom užívania drog a je vylúčené, aby bol svojej manželke v tom čase odovzdal nejaké peniaze, tento jej však ani počas manželstva nedával finančné prostriedky a peniaze mal uložené u svojej matky.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

8. Predmetom konania je nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.194,94 Eur, ktoré vzniklo na strane žalovaného tým, že žalobkyňa plnila to, čo bol povinný platiť on sám. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval za dostatočne preukázané, že žalobkyňa v období od mája 2016 do januára 2018 uhrádzala za žalovaného splátky úveru, ktorý si žalovaný vzal od banky na základe úverovej zmluvy zo dňa 04.06.2010, ktorou mu bol poskytnutý úver vo výške 15.000 Eur. Bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa takto zo svojich účtov za žalovaného v uvedenom období zaplatila banke celkovo 3.194,94 Eur, hoci sama nebola povinná z úverovej zmluvy plniť. Žalovaný sa bránil v spore tvrdením, že peniaze na splácanie týchto splátok pochádzali z jeho vlastných prostriedkov a to zo sumy 6.000 Eur, ktorú poskytol za týmto účelom svojej manželke - dcére žalobkyne, v mesiaci apríl 2016, toto sa mu však preukázať nepodarilo a súd prvej inštancie preto uzavrel, že žaloba bola podaná dôvodne. S týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd.

9. Žalovaný dôvodil v odvolaní vadami v skutkových zisteniach súdu, ktoré podľa neho viedli k nesprávnemu záveru o dôvodnosti žaloby. Nesprávnosť zistení súdu má podľa odvolateľa základ v tom, že súd nesprávne vychádzal z výpovedí žalobkyne, nevzal do úvahy ním prezentované tvrdenia, ktoré podľa neho preukazujú, že splátky úveru uhrádzala žalobkyňa z jeho finančných prostriedkov, súd nevzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplývajú z prebiehajúcich súdnych konaní medzi ním a dcérou žalobkyne, nevzal do úvahy, že všetky úhrady t.j. úvery, lízinky, dovolenky a ostatné výdavky rodiny do apríla 2016 zabezpečoval iba on, nevzal do úvahy výšku príjmov žalobkyne v rokoch predchádzajúcich plateniu splátok úveru, nevzal do úvahy, že žalovaný nedal súhlas žalobkyne aby za neho platila jeho úver, súd nesprávne prihliadal na výpoveď svedkyne a zdravotné záznamy, ktoré sú vytrhnuté z konceptu. Odvolateľ má za to, že súd konal tendenčne a bol zameraný proti žalovanému.

10. Odvolací súd však nemohol dať žalovanému za pravdu. Súc viazaný odvolacími dôvodmi, posudzoval, či tu ide o rozhodnutie vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového a právneho stavu a nič také nezistil. Po preskúmaní obsahu spisu a odvolacích námietok žalovaného sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, a pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá zistený skutkový stav a zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje.

11. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie pripomína, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, pri ktorej sa presadzuje procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení, pričom každá procesná strana má právo oboznámiť sa a reagovať na tvrdenia a dôkazné návrhy protistrany. Žalobca, požadujúci ochranu svojich práv musí na účely úspešného uplatnenia žalovaného nároku prezentovať konzistentné skutkové tvrdenia, ktoré zároveň podporí sumárom príslušných dôkazov. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku sporu, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou, v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

12. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020, v zmysle ktorého civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020)

13. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo, musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Žalobkyňa v spore tvrdila a aj preukázala, že z jej účtu za žalovaného plnila to, čo bol povinný plniť on sám, a že žalovaný jej uhradené čiastky nevrátil. Podstata obrany a argumentácie žalovaného spočívala v námietke, že úver bol splatený z jeho prostriedkov, ktoré v mesiaci apríl 2016 odovzdal dcére žalobkyne, vtedy jeho manželke, v hotovosti v celkovej sume 6.000 Eur, preto k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu na jeho strane nedošlo. Tieto tvrdenia však žalovaný nepreukázal. Ako dôkazy na preukázanie jeho tvrdení navrhol výsluch bývalej manželky, výpisy z jeho účtu, ktorým chcel preukázať, že uvedenými finančnými prostriedkami disponoval, výpisy z účtu žalobkyne a to za obdobie od januára 2016 do januára 2018, ktoré žiadal predložiť spolu s rozpisom jej mesačných príjmov a výdavkov, na preukázanie, že žalobkyňa nedisponovala takou sumou, aby mohla uhrádzať za neho splátky. Odvolací súd mal však po preskúmaní obsahu spisu zhodne so súdom prvoinštančným za to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal súdu prvej inštancie, že žalobkyňa použila na splácanie jeho úveru finančné prostriedky pochádzajúce od žalovaného, určené na tento účel. Výpisom zo svojho účtu žalovaný preukázal iba to, že v rozhodnom období mal k dispozícii dostatok finančných prostriedkov na vykonanie úhrady splátok, táto skutočnosť ale nijako neodôvodňuje prijatie záveru o tom, že by úver bol hradený z jeho vlastných prostriedkov. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa nemohla mať na účte dostatok prostriedkov na úhradu splátok bolo vyvrátené výpisom z jej účtu. Odovzdanie hotovosti manželke žalovaného, určenej na úhradu splátok úveru, zo žiadneho dôkazu nevyplýva a navrhnutá svedkyňa MUDr. P. Q., ako bývalá manželka žalovaného, jeho tvrdenie poprela.

14. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie pochybil, keď považoval výpoveď svedkyne MUDr. P. Q. za hodnovernú, a tento postup považuje odvolateľ za tendenčný a namierený proti jeho osobe, pretože svedkyňa so žalobkyňou sú vo vzťahu matky a dcéry, pričom žalovaný proti jej vôli podal návrh na rozvod. Uvedená výhrada odvolateľa ale nie je dôvodná.

15. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 09.10.2019 (čl.49 súdneho spisu), bol to sám žalovaný, ktorý navrhol ako dôkaz výsluch jeho bývalej manželky, dcéry žalobkyne a na jej vypočutí trval (čl. 99 spisu). Nie je potom namieste, aby žalovaný namietal relevantnosť takéhoto dôkazu tvrdením o nevierohodnosti jej svedeckej výpovede, pretože tento dôkaz sám navrhol. Z rovnakého dôvodu nemôže potom obstať jeho odvolacia argumentácia, v ktorej vytyka súdu, že keby sa bol oboznámil s materiálmi v súvisiacich konaniach (vo veci rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností k maloletému dieťaťu, vo veci vyporiadania BSM, vo veci zvýšenia výživného na maloletú, vo veci určenia neplatnosti kúpnej a darovacej zmluvy o návrhu žalovaného z dôvodu odpredaja, resp. daru motorových vozidiel patriacich do BSM), bol by súd prvej inštancie dospel k záveru, že svedkyňa sa tak ústne ako aj písomne vždy vyjadruje vo svoj prospech, čo svedčí o tom, že klame a preto by súd nemohol výpoveď takéhoto svedka považovať za vierohodnú. Uvedená argumentácia žalovaného postráda logiku, o príbuzenskom vzťahu svedkyne so žalobkyňou vedel od počiatku a ak bol presvedčený o nevierohodnosti takéhoto dôkazu, nie je zrejmé, prečo na jeho vykonaní trval.

16. Pokiaľ teda odvolacím dôvodom, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, mal byť dôvod zakotvený v § 365 ods. 1 písm. f) CSP (teda vada spočívajúca v tom, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam), odvolací súd takéto pochybenie nezistil. Uvedený odvolací dôvod je daný vtedy, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo tiež vtedy ak v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

17. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy všetky podstatné skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, a z akých dôvodov, uviedol ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a tiež ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

19. Po preskúmaní spisového materiálu dospel aj odvolací súd k záveru, že zaplatením splátok úveru zo strany žalobkyne došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, keď žalobkyňou predložené dôkazy do seba logicky zapadajú a sú súladné s jej výpoveďou ako aj výpoveďou svedkyne, ktorú nemožno nevziať v úvahu len z dôvodu, že ide o dcéru žalobkyne. Súd totiž vyhodnocuje vierohodnosť svedka nielen z toho hľadiska, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednávanej veci, ale tiež s prihliadnutím k tomu, aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k spôsobu reprodukcie skutočností, o ktorých vypovedá a k správaní pri výsluchu, t.j. či je svedok presvedčivý, či vypovedá s istotou, plynule, či je ochotný odpovedať na otázky a v neposlednom rade, aká je miera súladnosti tohto dôkazu s inými dôkaznými prostriedkami, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú a podobne. Súd teda vyhodnocuje vierohodnosť svedka na základe všetkých týchto hľadísk a ich celkové posúdenie potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. Z priebehu prvoinštančného konania vo vzťahu k výpovedi svedkyne ako aj podľa obsahu

odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by prvoinštančný súd nezohľadnil uvedené kritériá a s otázkou vierohodnosti svedkyne sa v odôvodnení aj náležite vysporiadal.

20. Nedôvodná bola napokon aj odvolacia námietka žalovaného, že prvoinštančný súd nedostatočne zistil skutkový stav z dôvodu nevykonania ním navrhnutého dôkazu a to zisťovania existencie úspor žalobkyne vo výške 70.000 Eur. Ako bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, pričom preukazovanie výšky úspor žalobkyne nemohlo mať, vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy žiadny zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa totiž preukázala, že v čase úhrady splátok disponovala na účte dostatočnými prostriedkami. Z dokazovania navyše vyplynulo, že žalobkyňa ani nebola odkázaná na platenie splátok úveru zo svojich úspor, mala vlastné pravidelné príjmy. Súdu uviedla, že do roku 2016 poberala invalidný dôchodok 213 Eur a popri tom pracovala v súkromnom centre špeciálno-pedagogického poradenstva s príjmom cca 300 Eur, následne poberala starobný dôchodok cca 570 Eur s tým, že do roku 2017 ešte žila so svojou matkou a jej výdavky na domácnosť boli iba minimálne (por. čl. 91 spisu). Vzhľadom na výšku splátok úveru niet žiadnych pochybností, že tieto dokázala splácať bez toho, aby jej na tento účel boli poskytnuté peniaze od žalovaného. Správne sa preto súd prvej inštancie rozhodol nevykonať takéto dokazovanie navrhnuté žalovaným, pretože by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti konania (článok 17 zásad CSP), neprimerane by zaťažovalo stranu sporu pričom uvedený dôkaz nebol spôsobilý ovplyvniť výsledok sporu.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keď zároveň neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech a preto rozsudok súdu prvej inštancie v celosti ako vecne správny, vrátane rozhodnutia o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 2 CSP.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).